

Poremećaj s nedostatkom pažnje i hiperaktivnošću (ADHD) svrstan je u razvojne poremećaje, premda se sve više smatra poremećajem s prekidom u razvoju. Procjenjuje se kako ADHD pogađa od 3 do 10% školske djece. Međutim, mnogi stručnjaci smatraju kako je ADHD predijagnosticiran, najviše stoga što se mjerila netočno primjenjuju. Istraživanja pokazuju da ADHD ne nestaje s odrastanjem, čak do 80% djece koja pokazuju simptome tijekom djetinjstva pokazuje simptome i u odrasloj dobi.

Mogući uzroci su genski, biokemijski, senzoričko–motorički, fiziološki i bihevioralni čimbenici. Glavni simptomi i znakovi ADHD su nepažnja, hiperaktivnost i impulzivnost koji su izraženiiji nego što bi se očekivalo s obzirom na razvojnu razinu djeteta, a često je poremećeno obrazovno i društveno funkcioniranje. Kad dijete dobije dijagnozu poremećaja pažnje s hiperaktivnošću mnogi roditelji počinju gledati na vlastite emocije i ponašanje drugim očima, a neki se pitaju imaju li možda i oni ADHD, koji još nije prepoznat. Simptomi ADHD-a u odraslih mogu uključivati nepažnju, impulzivnost i nisku toleranciju na frustraciju, a ponekad i nemir, zaboravnost i sanjarenje. Neki oboljeli od ADHD-a obično se ponašaju na temelju svog osjećaja, imaju česte promjene raspoloženja i skloni su naglo prekinuti vezu ili dati otkaz na poslu. Drugi se bacaju na sport, osobito ekstremne sportove. Zlouporaba alkohola ili droga nisu neuobičajeni, a neki oboljeli od ADHD-a uzimaju lijekove kako bi sami izliječili svoje stanje. Mnogi oboljeli od ADHD-a imaju problema sa sustavnim planiranjem dana i često zagube predmete poput ključeva, mobitela i kreditnih kartica. S druge strane, mnogi se mogu intenzivno usredotočiti na stvari koje smatraju uzbudljivima. Oni su savršeni krizni menadžeri i najbolji su kad se drugi pogube i ne znaju što da učine. Zbog toga su mnogi od njih aktivni u umjetnosti ili

show businessu, rade u IT-u ili start-up poduzećima.

Manje je vjerojatno da će ženama biti dijagnosticiran ADHD nego muškarcima, uglavnom zbog prevladavajućih rodni stereotipova da su dječaci bučni i nemirni, a djevojke tihe i sanjive. Ali to nije uvijek točno. Najveća razlika između spolova kada je riječ o ADHD-u jest što su muškarci skloni prezentirati svoje simptome izvana i vidjeti svoje loše ponašanje kao krivnju drugih, a žene su sklone samookrivljanju, pa se u njih javlja depresija ili tjeskoba. Osamdeset posto odraslih osoba s ADHD-om ima još neko stanje, a šezdeset posto ima dva ili više, među njima su depresija, anksioznost i ovisnosti. Kad se odraslima dijagnosticira ADHD, lijekovi su često dopunjeni kognitivno bihevioralnom terapijom, čiji je cilj pomoći u boljem strukturiranju života. (Jasminka Knežević, Glas-Slavonije.hr)